

Fekete Richárd

A legegyszerűbb válasz

A kettőnk holdja, a kettőnk megkarcolt,
szótlanná bűvölt holdja végül
minket talál meg és minket veszít el,
hogymég egyszer, utoljára összeszűküljön,
mint a legkisebb felhők belsejébe gyűrt fecskék,
majd kinyújtózzon, szétterjedjen és rápillantson a hirtelen,
verőfényes időre.

A vakító sárgaság
húsz év múlva émelygő ragyogássá szelídül,
az ajka őszinteségtől, a szeme figyelemtől remeg,
sötét gyomrában összetört madár nézi a nyálkás eget,
de az egyszerű kérdés és a legegyszerűbb válasz helyett
inkább az érdekli, hogy a szívtájékon pulzáló szavakat
és a kispárnába préselt tollakat miért nem nyeli el a kékség,
mi pedig a konyhalámpába rejtett hold alatt nem látjuk,
és csupán félig értjük az egymásba
szorult kezek levegőtlenységét.

Búcsú madárcsonttal

Nem tárjuk fel
a kincseket
rejtő sírokat,
a felhőket
rejtő sírokat,
a születéshez
és az eltűnéshez
vezető okokat,
a levegő
romlásához
vezető okokat.

Szerettél-e már
végérvényesen
és helyrehozhatatlanul
romlottan?

Repültél-e már
olyan égen,
szabálytalan

és vándorló
életközösségben,
ahol a puhaság
szárnyalni tanul
végérvényesen
és helyrehozhatatlanul?

Hullottak-e már
a dunnádból tollak,
élettelenek,
elkóboroltak?

Eltűnt már
a megkövült határ,
titkos ládából
kristálymadár?

A közös ég
most elpihen.

Csontfehér
felhőn fekszel
velem helyrehozhatatlanul,
végérvényesen.

Megbocsátásról és nyugalomról

A temető kapujában
gyújtani mécsest,
távoli vizek
duzzasztóira gondolni,
és visszaszerezni az
elárasztott időt
tőled.

*

Két tenger közé szorultam,
az egyik jobbról égetett,
a másik balról simogatott,
és nem tudtam eldönteni,
hogymelyik parton
milyen ór áll.

*

Ajtónyitás, villanygyújtás,
pohár víz. Állandó minták
a perzselő esték szárnyain.
Hasznos fénnel próbálom
kitölteni az idő hasadékait,
világosságot adni
a boldogtalan orgazmusok
magányának.
Megbocsátani, hogy rossz
érveket hallottam az önzés
mellett, és hogy nem tanítottak
meg magamért élni.

*

A bőröd jut eszembe,
mikor az elhagyott
hollók tollai
magukba szívják
az égszakadást.

*

A türelemre gondolok,
mikor a legtisztább
sötétségben az egyedüllét
gyertyáját viharvert
angyalok állják körül.